

rede opdaget og genkendt ham. Han standsede, lettede derpaa med udsøgt Ærbødighed paa sin Hat og bukkede, som om han vilde sige: „Hvilken Overraskelse! . . . Jeg har den Ære at gratulere.“

„Lad os gaa,“ gentog Emanuel. Men da han vendte sig om, var Hansine forsvunden.

VIII

Der hvilede den næste Morgen ligesom en lummer Tordenluft over Vejlbj Præstegaard. Da Emanuel — noget senere end sædvanligt — kom ned til Tebordet, fandt han hverken Provsten eller Frøken Ragnhild. Den gamle Tjenestepige, der kom ind fra Køkkenet, skænkede tavs hans Te og skød den forsigtig hen til ham fra den anden Side af Bordet med en Mine, i hvilken han allerede læste sin Dødsdom.

Ude i Havens lange Hasselalle vandrede Provst Tønnesen rastløs frem og tilbage. Svære Tobaksskyer, der med ligesom ængstelig Hast forputtede sig i Hasselhækkene, røbede tydeligt nok hans Sindsstemning, — saaledes dampede Provst Tønnesen kun, naar hans Sind var i det højeste Oprør. Straks ved Morgenteen havde Frøken Ragnhild fortalt ham om Kapellanens Optræden i Forsamlingshuset; men allerede forinden havde han faaet Nys om Sagen gennem en Kludekræmmerske, der tidligt om Morgenens havde været inde i Køkkenet hos Lone og der genfortalt, hvad hun havde hørt berettet omkring i Byen om Hr. Hansteds Foredrag. Provsten, der dengang endnu befandt sig i sit Sovekammer, havde herfra opsnappet enkelte af Konens Ord, saa Datterens Meddelelse blev forsaavidt kun en Bekræftelse paa, hvad han forud havde anet.

Fra Enden af Alleen nærmede sig en Person i lys Sommerfrakke og med stiv Straahat — Hjælpelærer Johansen